

Ένα κάθε μήνα.

Αγαπητοί μου Χριστιανοί, ο μήνας Σεπτέμβριος στιγματίζεται από τή μεγάλη και λαμπρή έορτή τής ύψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ὁ πρῶτος μήνας τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους και εὐθύς ἐξ ἀρχῆς προβάλλεται και ἀποκαλύπτεται στήν οἰκουμένη ὁ **Σταυρός τοῦ Χριστοῦ και τό σταυρικό πνεῦμα**, ἀπό τό ὁποῖο διακατέχεται ἡ Ἐκκλησία, δηλαδή σύμπας ὁ Χριστιανικός κόσμος.

Χωρίς τόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ οὔτε Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ θά ὑπῆρχε, οὔτε ἀνάσταση τῶν ἀνθρώπων, οὔτε ἀναδημιουργία, οὔτε σωτηρία.

Χωρίς τό σταυρικό πνεῦμα δέν ὑφίσταται καμμία ἐκκλησιαστική μυστηριακή πράξη οὔτε χριστιανική πνευματική ζωή οὔτε σωτηρία.

Λέγει χαρακτηριστικά ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: **«Κάθε πράξη και κάθε θαυματουργία τοῦ Χριστοῦ εἶναι μέγιστη και ἱερή και ἀξιοθαύμαστη, ὅμως πῶς θαυματοῦ ἀπό ὅλα εἶναι ὁ Τίμιος Σταυρός του».**

Κι ἐνῶ διά τοῦ Σταυροῦ ὑπερνικῶνται ὅλα τά ἀντίξοα και βλαβερά και καταστρεπτικά και κοπιώδη και λυπηρά της γῆς, ἐνῶ καταργήθηκε ὁ διάβολος και πατήθηκε ὁ θάνατος και ἔχουμε τήν Ἀνάσταση και τήν αἰώνια μακαριότητα στήν ἀπέραντη αἰωνιότητα τής Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἡ σταυρική ζωή μᾶς εἶναι ἀνεπιθύμητη και ἀποκρουστική και κατακριτέα, και κανείς δέν τήν ἐπιθυμεῖ οὔτε πολύ περισσότερο τήν ἀγαπᾷ και τή βιώνει μετά εὐχαριστίας και ἡδονῆς.

Εἶναι γνωστόν ὅτι ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἓνα βαθύ και μέγιστο μυστήριο, μέσα στό ὁποῖο δέν εἶναι δυνατόν νά ἐντρυφήσει ὁ μή ἔχων τό Πνεῦμα τό Ἅγιο. Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι και οἱ πνευματοφόροι ἅγιοι ἐκκλησιαστικοί Πατέρες και τό ἀμέτρητο πλῆθος τῶν μαρτύρων τής πίστεώς μας μπόρεσαν νά εἰσδύσουν ἀμυδρῶς σ' αὐτό τό μυστήριο τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ και τοῦ σταυροῦ τοῦ δικοῦ τους. Ὅλοι αὐτοί εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι **«ὑβριζόμενοι και διωκόμενοι και θανατούμενοι» «ἔχαιρον και ἠγάλλοντο».**

Αὐτοί εἶναι ἐκεῖνοι, πού θά μπορέσουν νά μᾶς μιλήσουν γιά τή χαρά και τό κέρδος και τήν εὐχαρίστηση ἀλλά κυρίως γιά τήν διηνεκῆ εὐγνωμοσύνη τους πρός τόν Κύριο, πού τούς ἐξέλεξε ἐκ τῶν ἀνθρώπων νά σταυρωθοῦν μαζί μ' Αὐτόν.

Βλέπουμε τόν Ἀπόστολο Παῦλο νά γράφει στους Φιλιπησίους (Α' 29) **«ὕμῖν ἐχαρίσθη τό ὑπέρ Χριστοῦ, οὐ μόνον τό εἰς αὐτόν πιστεῦειν, ἀλλά και τό ὑπέρ αὐτοῦ πάσχειν».** Σέ σᾶς δόθηκε τό δῶρο, τό χάρισμα, ὄχι μόνον νά πιστεῦετε στόν Ἰησοῦ Χριστό ἀλλά και νά πάσχετε, νά ὑποφέρετε γι' αὐτόν. Δηλαδή, **τό νά πιστεύει κάποιος στόν Χριστό εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ, εἶναι χάρισμα! Τό νά πάσχει κάποιος**

γιά τό Χριστό εἶναι καί αὐτό ἓνα δῶρο τοῦ Θεοῦ, ἓνα χάρισμα. Καί ὅπως λένε οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, **τό νά πάσχει κάποιος γιά τόν Χριστό εἶναι τό μεγαλύτερο χάρισμα πού κάνει ὁ Θεός στόν ἄνθρωπο!**

Γιά τόν κοσμικό ἄνθρωπο, γιά τόν δαιμονοκινούμενο ἄνθρωπο, αὐτό εἶναι ἓνας παραλογισμός. Τό βλέπουν ὡς τήν χειρότερη ἔκφραση κακίας τοῦ Θεοῦ πρός τόν ἄνθρωπο. Γι' αὐτό καί κάποιος εἶχε ἐκφρασθεῖ περί τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὅτι, «εἶναι ὁ μεγαλύτερος φονιάς τῆς ἀνθρωπότητας», ἐπειδή ὁδηγεῖ τούς ἀνθρώπους στόν θάνατο. Ἴσως ὅμως ξεχνοῦν ὅτι ὁ Ἰησοῦς δέν εἶπε, «σκοτώστε», ἀλλά μή φοβᾶστε τό θάνατο, ἄν κάποιος θελήσουν νά σᾶς σκοτώσουν. Δέν γνωρίζουν, ἐπίσης, ὅτι εἶναι ὁ μόνος πού μπορεῖ νά δώσει ζωή, αἰώνια ζωή καί ἀφθαρσία στούς πάντες.

Ὁ ἅγιος Ἀπόστολος Ἰάκωβος στήν ἐπιστολή του γράφει, ***«Πᾶσαν χαράν ἠγήσασθε, ἀδελφοί μου, ὅταν πειρασμοῖς περιπέσητε ποικίλοις».*** (Α' 2) Νά ἔχετε πολλή χαρά, ἀδέλφια μου, ὅταν δοκιμάζεσθε ἀπό ποικίλους καί διαφόρους πειρασμούς, προβλήματα, πόνους, βάσανα.

Μέ τό σκεπτικό τοῦ κόσμου, αὐτή ἡ φράση καί αὐτή ἡ ἀντιμετώπιση τῶν λυπηρῶν τῆς ζωῆς, εἶναι παραλογισμός. **Γιά τόν πιστό, ὅμως, εἶναι ἀφορμή ὄντολογικῆς χαρᾶς καί μακαριότητος. Δεῖγμα περίτρανο, ὅλες οἱ εὐγενικές μορφές τῶν μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν ἀσκητῶν.** Καί ἔφθασαν, αὐτοί οἱ πολύπαθοι καί δόκιμοι ἄνθρωποι, νά ποῦν ἀποφθεματικά: ***«Ἄρον τούς πειρασμούς, Κύριε, καί οὐδεὶς ὁ σωζόμενος».*** Δηλαδή, ἄν λείψουν οἱ πειρασμοί, ἄν ἀπουσιάζει ἡ σταυρική ζωή, κανένας δέν σώζεται!

Θά ἤθελα, ἀγαπητοί μου, νά ἐντρυφήσουμε γιά λίγο στό **πραγματικά σωτηριῶδες θέμα τοῦ σταυρικοῦ πνεύματος τῆς Ἐκκλησίας.** Χαρακτηριστική εἶναι ἡ φράση τοῦ κορυφαίου Ἀποστόλου Παύλου στούς Χριστιανούς τῶν Κολοσσῶν. (Α' 24) Μᾶς εἰσαγάγει στήν θεολογία τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία, καθώς καί στό σταυρικό πνεῦμα, διά τοῦ ὁποῦ σωζόμαστε. ***«Νῦν χαίρω ἐν τοῖς παθήμασί μου ὑπέρ ὑμῶν καί ἀνταναπληρῶ τά ὑστερήματα τῶν θλίψεων τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ σαρκί μου ὑπέρ τοῦ σώματος αὐτοῦ, ὃ ἐστίν ἡ Ἐκκλησία».*** **Τώρα, χαίρομαι γιά ὅσα πάσχω γιά σᾶς, ἐπειδή μ' αὐτά τά παθήματα πού πάσχω στή σάρκα μου, συντελῶ ὥστε νά συμπληρώνονται ὅσα ὑπολείπονται, μετά τίς θλίψεις πού ἔπαθε γιά ἐμᾶς ὁ Χριστός, νά ὑποφέρουμε κι ἐμεῖς, χάριν τοῦ Σώματός του, πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία.**

Μέ ἀπλά λόγια μᾶς λέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: Ὁ Χριστός ἔπαθε ἐδῶ στή γῆ τόσο, ὅσο χρειάσθηκε γιά νά μᾶς σώσει. Ἄφησε, ὅμως, ἓνα ἐλάχιστο μέρος θλίψεων γιά ἐμᾶς, ὥστε μετέχοντας ἐμεῖς σ' αὐτές τίς θλίψεις, νά μετέχουμε καί στή δόξα του καί στή μακαριότητά του στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Αὐτή τή μετοχή, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τήν ὀνομάζει ***«συσταύρωση»*** καί ***«συνέγερση»*** καί προτείνει τούς πιστούς νά ***«συμπάσχουν»*** μέ τόν Χριστό, γιά νά ***«συνδοξασθοῦν»*** κατά τήν αἰώνια Βασιλεία του. Καί καταλήγει, ***«Λογίζομαι ὅτι οὐκ ἄξια τά παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρός τήν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς».*** (Ρωμ. Η' 17)

Θεωρώ ότι τα παθήματα στον παρόντα κόσμο, όσα πάσχουμε για τον Χριστό, δέν είναι άξια να συγκριθούν με τη δόξα που πρόκειται να μάς αποκαλυφθεί! Είναι καταπληκτικό!

Όλοι οι Άγιοι, αγαπητοί μου, από πολύ νωρίς κατανόησαν αυτή τη σχέση πάθους - δόξας, κατανόησαν τό σταυρικό πνεῦμα. Γι' αυτό και ἐπιδίωκαν να πάσχουν για τον Ίησοῦ Χριστό και «ἔχαιρον πάσχοντες»! Ἀκόμη τό θεωροῦσαν μεγίστη τιμή να πάσχουν, ἐπειδή διά τῆς κακοπαθείας συμμετεῖχαν στό πάθος τοῦ Χριστοῦ!

Πραγματικά, εἶναι μεγάλη ἐξυπνάδα καί ἐξαιρετική σοφία καί καταπληκτική ὀξύτητα νοός να βλέπεις ἔτσι τίς κακοπάθειες τῆς ζωῆς, τίς διάφορες ἀτυχίες, τίς ἀντιξοότητες, τούς διωγμούς, τούς ποικίλους πειρασμούς. Πόσο μπορεῖ να πάσχει ἕνας ἄνθρωπος; Καί για πόσο καιρό; Συγκρίνονται αὐτά με τήν ἄπειρη καί αἰώνια μακαριότητα; Γι' αὐτό καί εἶναι ἐξυπνη κίνηση, ἡ ἀποδοχή τοῦ σταυρικοῦ πνεύματος τῆς Ἐκκλησίας καί ἡ ἐκούσια βίωση τῆς σταυρικῆς ζωῆς. Πρό παντός, ὅμως, ἡ ἀποδοχή καί βίωση τῆς σταυρικῆς ζωῆς δείχνει τή μεγάλη ἀγάπη που ἔχει κάποιος στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Χωρίς αὐτήν δέν μπορεῖς να συμμετέχεις στά παθήματα τοῦ Χριστοῦ. Χωρίς αὐτήν δέν εἶναι δυνατόν να βρίσκεσαι κοντά στόν δοξασμένο Ίησοῦ Χριστό.

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος μάς ὑπενθυμίζει τό κάλεσμα τοῦ Θεοῦ καί τόν σκοπό αὐτῆς τῆς κλήσεως. **«Εἰς τοῦτο γάρ ἐκλήθητε, ἀδελφοί, ὅτι καί Χριστός ἔπαθεν ὑπέρ ὑμῶν, ὑμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμόν, ἵνα ἐπακολουθήσητε τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ»**. (Α' Πέτ. Β' 21) Γι' αὐτό τόν σκοπό σᾶς κάλεσε ὁ Θεός, για να ἀκολουθήσετε τά ἴχνη τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ἔπαθε για σᾶς καί σᾶς ἄφησε παράδειγμα ζωῆς. Ἀπό τήν πρώτη στιγμή, ἡ ζωή τοῦ Χριστοῦ ἦταν σταυρική. Εἰσηλθε σέ ἕνα κόσμο ἀφιλόξενο καί ἐχθρικό.

Τό ἴδιο καί ὁ χριστιανός, ζεῖ μέσα σέ ἕνα κόσμο **«ὡς πρόβατο ἐν μέσῳ λύκων»**. Ἡ ζωή τοῦ Χριστιανοῦ ὡς ἐκ τῆς φύσεώς της εἶναι σταυρική. Ὁ ἀληθής χριστιανός κινεῖται στή ζωή ἀποδεχόμενος τό σταυρικό πνεῦμα, ἐπειδή ἀγαπᾷ τόν Χριστό, ἐπειδή θέλει να εἶναι μαζί με τόν ἐσταυρωμένο Χριστό, ἐπειδή θέλει να εἶναι μέσα στό σταυρωμένο Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, που εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Εὐγνωμονεῖ καί δοξολογεῖ τόν Χριστό που τοῦ ἔκανε τή μεγάλη τιμή να τόν συγκαταλέξει στό δικό του ποίμνιο.

Ὁ ἀληθής χριστιανός ζώντας σταυρικά, ζεῖ ἀπό τώρα τή μακαριότητα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τήν ὁποία θά ἀπολαμβάνει με τό ἀναστημένο σῶμα του στήν ἄληκτη αἰωνιότητα!

Μέ κάθε εὐχή καί εὐλογία για μιά νέα ἐκκλησιαστική χρονιά
ὁ Πρωτοπρεσβύτερος Βασίλειος Λ. Βασιλείου